

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἐβδομαδιαία ἠλεκτρονικὴ ἔκδοση Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 2ο / Τεύχος: 62 Πέμπτη 27ῆς Μαρτίου 2025</p> <p style="text-align: center;">Βενεδίκτου Ὁσίου Εὐσχήμονος ὁμολογητοῦ (14ῆς Μαρτίου π. ἡμ.)</p>
---	--	---

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακὴ Δ' Νηστειῶν

(Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος)

Μάρκου κεφ. θ' 17-31

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν τῷ Ἰησοῦ· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. Καὶ εὐθέως κράζας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρῦων ἔλεγε·

πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἴδων δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοῖ ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθέληεν ἵνα τις γινῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Μετάφραση

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, κάποιος ἄνθρωπος πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε· «Διδάσκαλε, ἔφερα σ' ἐσένα τὸν γιὸ μου, γιατί ἔχει μέσα του δαιμονικὸ πνεῦμα ποὺ τὸν κάνει ἄλαλο. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν πιάνει, τὸν ρίχνει κάτω καὶ τότε βγάζει ἀφρούς, τρίζει τὰ δόντια καὶ μένει ξερός. Εἶπα στοὺς μαθητὲς σου νὰ διώξουν αὐτὸ τ'ὸ πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν». «Ἄπιστη γενιά!» ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς. «Ὡς πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Πόσον καιρὸ ἀκόμη θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέρτε μου ἐδῶ τὸ παιδί». Ἐκεῖνοι τοῦ τὸ ἔφεραν. Μόλις τὸ πνεῦμα εἶδε τὸν Ἰησοῦ, ἀμέσως τάραξε τὸ παιδί, κι ἐκεῖνο ἔπεσε καταγῆς καὶ κυλιόταν βγάζοντας ἀφρούς. «Πόσος καιρὸς εἶναι ποὺ τοῦ συμβαίνει αὐτό;» ρώτησε ὁ Ἰησοῦς τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Ἐκεῖνος ἀπάντησε· «Ἀπὸ μικρὸ παιδί. Πολλὲς φορὲς μάλιστα καὶ στὴ φωτιὰ τὸν ἔριξε καὶ στὰ νερὰ γιὰ νὰ τὸν ἐξολοθρέψει. Ἀλλὰ ἂν μπορεῖς νὰ κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας καὶ βοήθησέ μας». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τοῦτο· «Ἐὰν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ γι' αὐτόν ποὺ πιστεύει». Ἀμέσως τότε φώναξε δυνατὰ ὁ

πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶπε μὲ δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε! Ἀλλὰ βοήθησέ με, γιατί ἡ πίστη μου δὲν εἶναι δυνατή». Βλέποντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι συγκεντρώνεται κόσμος, πρόσταξε τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἄλαλο καὶ κουφὸ πνεῦμα, ἐγὼ σὲ διατάζω: βγὲς ἀπ' αὐτὸν καὶ μὴν ξαναμπεῖς πιά μέσα του». Βγῆκε τότε τὸ πνεῦμα, ἀφοῦ κραύγασε δυνατὰ καὶ συντάραξε τὸ παιδί. Ἐκεῖνο ἔμεινε ἀναίσθητο, ἔτσι πὺ πολλοὶ ἔλεγαν ὅτι πέθανε. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι του, τὸ σήκωσε, κι αὐτὸ στάθηκε ὄρθιο. Ὅταν μπῆκε ὁ Ἰησοῦς στὸ σπίτι, τὸν ρώτησαν οἱ μαθητὲς του ἰδιαίτερος: «Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλουμε αὐτὸ τὸ δαιμονικὸ πνεῦμα;» Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε: «Αὐτὸ τὸ δαιμονικὸ γένος δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ βγάλει μὲ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία». Ἐφυγαν ἀπὸ 'κεῖ καὶ προχωροῦσαν διασχίζοντας τὴ Γαλιλαία. Δὲν ἤθελε ὁ Ἰησοῦς νὰ μάθει κανεὶς ὅτι περνοῦσε ἀπὸ 'κεῖ, γιατί δίδασκε τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς ἔλεγε: «Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου θὰ παραδοθεῖ σὲ χέρια ἀνθρώπων, πὺ θὰ τὸν θανατώσουν· τὴν τρίτη ὅμως ἡμέρα μετὰ τὸ θάνατό του θ' ἀναστηθεῖ».

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πρὸς Ἑβραίους Παύλου ἐπιστολὴ κεφ. στ' 13-20

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας.

Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισσότερον βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκω, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον

τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Μετάφραση

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν υπόσχεσή του στὸν Ἀβραάμ, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἀνώτερος γιὰ νὰ ὀρκιστεῖ, ὀρκίστηκε στὸν ἑαυτὸ του, λέγοντας : “Σοῦ υπόσχομαι ὅτι θὰ σὲ εὐλογήσω καὶ θὰ σοῦ δώσω πολλοὺς ἀπογόνους”. Ἔτσι πῆρε ὁ Ἀβραάμ τὴν υπόσχεση, καὶ μὲ τὴν ὑπομονή του πέτυχε τὴν ἐκπλήρωσή της. Οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται σὲ κάποιον ἀνώτερό τους, κι ὁ ὄρκος δίνει γιὰ αὐτοὺς τέλος σὲ κάθε ἀμφισβήτηση καὶ ὑποδηλώνει τὴν βεβαίωση. Ὁ Θεός, λοιπόν, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ δείξει πιὸ καθαρά σ’ αὐτοὺς ποὺ δὲν κληρονομοῦσαν τὰ ὅσα ὑποσχέθηκε, ὅτι ἡ ἀπόφασή του ἦταν ἀμετάκλητη, τὴν ἐγγυήθηκε μὲ ὄρκο. Γιὰ δύο λοιπὸν ἀμετακίνητα πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ διαψευστεῖ ὁ Θεός, ἐμεῖς ποὺ καταφύγαμε σὲ αὐτὸν ὀφείλουμε νὰ μείνουμε σταθεροὶ σὲ αὐτὰ ποὺ ἐλπίζουμε. Αὐτὴ μας ἢ ἐλπίδα μᾶς ἀσφαλίζει καὶ μᾶς βεβαιώνει σὰν ἄγκυρα, καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στὰ ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος, ὅπου μπῆκε πρὶν ἀπὸ μᾶς καὶ γιὰ χάρις μας ὁ Ἰησοῦς, ἀρχιερέας γιὰ πάντα ὅπως ὁ Μελχισεδέκ.

Σχολιασμός

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴ Μᾶρκο καὶ συγκεκριμένα βρίσκεται στὸ θ’ κεφάλαιο τοῦ Εὐαγγελίου του. Σὲ αὐτὸ μᾶς περιγράφεται ἡ θεραπεία ἑνὸς νέου ἄνδρα ὁ ὁποῖος βασανιζόταν φρικτὰ ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα. Γιὰ νὰ λυτρωθεῖ λοιπὸν ὁ νέος, ὁ πατέρας του, ἔτρεξε πρὸς τὸν Κύριο, ζητῶντας βοήθεια.

Βρισκόμαστε αἰσιῶς στὸ μέσο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ὅπως εἶναι φυσικό, ὁ ἀγῶνας τῆς νηστείας δὲν εἶναι πάντα

εύκολος. Ίσως γι' αυτό το λόγο επέλεξαν οι Άγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀναγιγνώσκεται ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, αὐτῆς τῆς ἑβδομάδας. Γιατὶ μᾶς περιγράφει πόσο ἀδύναμα καὶ ἀνῆμπορα εἶναι τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ πόσο εὐκόλα κατατροπώνονται στὴ θεὰ Του.

Ὁ πατέρας τοῦ νέου, ἔρχεται στὸ Χριστό, φοβισμένος καὶ ἀπελπισμένος, καθὼς βλέπει τὸ παιδὶ του νὰ βασανίζεται καὶ νιώθει ἀνῆμπορος νὰ βοηθήσει. Σὰν τὸν πατέρα σκεφτόταν καὶ ὁ ὑπόλοιπος κόσμος τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἐνιωθαν ἀδύναμοι μπροστὰ στὰ πονηρὰ πνεύματα, καθὼς δὲν εἶχαν τρόπο νὰ ἀμυνθοῦν ἀπέναντί τους.

Πολλὲς φορὲς νιώθουμε κι ἐμεῖς ἔτσι, ἀλλὰ ὑπάρχει μιὰ βασικὴ διαφορὰ σὲ ἐμᾶς. Ὅση δύναμη κι ἂν εἶχαν τὰ πονηρὰ πνεύματα πάνω στοὺς ἀνθρώπους, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν ἐξαφάνισε μὲ τὴν Ἁγία του Ἀνάσταση. Ἄν ἐμεῖς λοιπόν, ἔχουμε τὸ πλεονέκτημα αὐτὸ γιατί φοβόμαστε;

Ὁ δικὸς μας φόβος δὲν εἶναι δικαιολογημένος, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψη πίστεως μας. Φοβόμαστε τὰ μάγια, τὶς βασκανίες καὶ ὅλες τὶς ἄλλες τὶς ἐνέργειες τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ ὁ φόβος αὐτὸς εἶναι ποὺ οὐσιαστικὰ τοῦ δίνει δύναμη. Ἄν ἡ πίστη μας στὸ Θεὸ εἶναι δυνατὴ, ἂν ἡ καρδιὰ μας εἶναι καθαρὴ καὶ ἔχουμε συχνὴ μυστηριακὴ ζωὴ, δὲν χρειάζεται νὰ φοβόμαστε.

Νὰ τὸ θέσουμε λίγο διαφορετικὰ, ἂν εἴμαστε κοντὰ στὸ Θεό, δὲν νιώθουμε γενικότερα φόβο, γιατί νιώθουμε τὴν προστασία του, νιώθουμε τὴν δύναμή Του, νιώθουμε τὴν παρουσία Του συνεχῶς μέσα στὴ ζωὴ μας. Ὅταν, λοιπόν, ὁ Κύριος εἶναι στὴ ζωὴ μας, δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα.

Ἀπὸ μιὰ παρόμοια ἔλλειψη πίστεως πάσχει καὶ ὁ πατέρας τοῦ νέου τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. "Ζήτησα ἀπὸ τοὺς μαθητὲς σου νὰ βγάλουν τὸ δαιμόνιο ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν. Ἄν μπορεῖς ἐσὺ κάνε κάτι". Ἄν μπορεῖς. Δὲν ἔχει καταλάβει ὁ ταλαίπωρος ὅτι μπροστὰ του βρίσκεται Αὐτὸς ποὺ μὲ τὸ λόγο του δημιούργησε τὰ σύμπαντα. Δὲν ἔχει καταλάβει ἀκόμα, ὅτι τὸ παιδὶ του δὲν λυτρώθηκε, γιατί ἡ πίστη του εἶναι ἀδύναμη. Κι ὄχι μόνο ἡ δικὴ του, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ὄσων βρίσκονται ἐκεῖ κοντά.

Όλοι μαζί έχουν μερίδιο ευθύνης, αφού αν ακόμα κι ένας να είχε αρκετή πίστη, το θαύμα θα γινόταν.

Ο Κύριος τους αποκαλεί "γενεὰ ἄπιστη", χωρίς να μιλάει για κάποιον συγκεκριμένα, αλλά για όλους τους ανθρώπους. Στρέφεται κατά τῆς ἀμαρτίας, κατά τῆς ἀπιστίας και ὄχι κατά ἄπιστων ἀνθρώπων. Ο Κύριος ἀπεχθάνεται τὴν ἀμαρτία ἀλλὰ ἀγαπάει τὸν ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ και ὅταν συνομιλεῖ με τὸν πατέρα τοῦ νέου δὲν τὸν ἐπιπλήττει, ἀλλὰ τοῦ λέει ὅτι ἂν πιστέψει ὅλα εἶναι δυνατά. Κι αὐτὸ ὅπως βλέπουμε δουλεύει, γιατί ὁ πατέρας πίστεψε. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξης τοῦ Ἰησοῦ τὸ βλέπουμε στὴν ἀπάντηση τοῦ πατέρα: "Πιστεύω Κύριε βοήθει μοὶ τῇ ἀπιστία". Ἡ μετάνοιά του εἶναι ἄμεση και συγκλονιστική. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν, τὸν κάνει νὰ καταλάβει τὸ λάθος του και νὰ ζητήσει συγχώρεση.

Ἐμεῖς ἀλήθεια μιμούμαστε τὸν Κύριο σὲ αὐτὸ ἢ στρεφόμαστε ἐναντίον τῶν ἀμαρτωλῶν; Κοιτᾶμε νὰ βοηθήσουμε πραγματικὰ τὸν ἀδερφὸ μας ἢ μᾶς νοιάζει περισσότερο νὰ καταδείξουμε τὸ λάθος τους; Μπορεῖ ὄντως νὰ κάνουν, μπορεῖ ὄντως νὰ ἔχουν πέσει στὴν ἀμαρτία. Σὲ τί θὰ τοὺς βοηθήσει νὰ κάνουμε τοὺς δικαστὲς και νὰ μοιράζουμε ποινές, ἀπλᾶ και μόνο γιὰ νὰ νιώθουμε ἐμεῖς ἀνώτεροι. Ο Χριστὸς δὲν βλέπει τίς ἀμαρτίες μας, ἀλλὰ ἐμᾶς, τὰ παιδιά του και κάνει τὰ πάντα γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε δίπλα Του. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, λοιπόν, ὀφείλουμε νὰ συμπεριφερόμαστε κι ἐμεῖς πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς μας.

Στὴν συνέχεια τοῦ Εὐαγγελίου βλέπουμε ὅτι φέρνουν τὸν νέο μπροστὰ στὸν Κύριο, γιὰ νὰ τὸν γιατρέψει. Ο Ἰησοῦς τότε, λέει στὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα: «Πνεῦμα ἄλαλο και κωφό, ἐγὼ σὲ διατάζω, βγὲς ἀπὸ μέσα του και μὴν ξαναμπεῖς σὲ αὐτόν». Τὸ συγκεκριμένο κομμάτι εἶναι σημαντικό γιατί ὁ Χριστὸς μιλάει στὸ πρῶτο πρόσωπο. «Ἐγὼ σὲ διατάζω» λέει. Οἱ προφῆτες πρὶν τὸν ἐρχομὸ Του, ἀλλὰ και ὅλοι οἱ Ἅγιοι μετὰ ἀπὸ αὐτόν, ἔκαναν θαύματα με τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ο Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἐπικαλεῖται κανένα, καθὼς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Εἶναι κι αὐτὴ μία ἀπὸ τίς πολλὲς φορὲς ποὺ μᾶς ἀποδεικνύει τὴ Θεότητά του, χωρίς νὰ τὸ λέει ἄμεσα, ἀλλὰ με τρόπο ποὺ ὁ κάθε καλοπροαίρετος μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβει.

Κλείνοντας ο Κύριος λέει στους μαθητές, ότι τα δαιμόνια δεν διώχνονται παρά με προσευχή και νηστεία. Αυτό το λέει γιατί οι δύο αυτές αρετές είναι αυτές που κατευνάζουν τα ανθρώπινα πάθη και μᾶς στηρίζουν στην πίστη μας. Όσο λοιπόν εξασκούμαστε σε αυτές τόσο απρόσβλητοι γινόμαστε και από τις ενέργειες του διαβόλου.

Το σημερινό Ευαγγέλιο, ίσως διαβάζεται στο μέσο της νηστείας, για να μᾶς δώσει κουράγιο να συνεχίσουμε τον αγώνα μας. Μᾶς θυμίζει ότι η δύναμη του Θεού, είναι απείρως ανώτερη από τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ἄς μὴν ἀπελπίζομαστε, λοιπόν. Όσο κι ἂν μᾶς πειράζει ο διάβολος, όσο κι ἂν προσπαθεῖ να μᾶς ρίξει στην ἁμαρτία, ἂν ἔχουμε τὴν καρδιά μας στραμμένη στο Θεό, δὲν θὰ καταφέρει τίποτα. Ἄς εὐχόμαστε να μᾶς δίνει ο Κύριος δύναμη να συνεχίζουμε τὸν αγώνα μας, ὥστε να κερδίσουμε τὴν πολυπόθητη αἰώνια ζωή. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παραινέσεις Ἁγίων

Περὶ Ταπεινοφροσύνης

Ὁ ἴδιος εἶπε γιὰ τὸν ἀββᾶ Ἰσίδωρο ὅτι ὁ λογισμὸς τοῦ ἔλεγε «εἶσαι σπουδαῖος ἄνθρωπος». Καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε «μὴν εἶμαι στὰ μέτρα τοῦ ἀββᾶ Ἀντωνίου ἢ ἔφθασα σὲ ὅλα τὸν ἀββᾶ Παμβῶ ἢ καὶ τοὺς ἄλλους πατέρες ποὺ εὐαρέστησαν τὸ Θεό;» Καὶ σὰν ἔλεγε αὐτὰ στὸν λογισμὸ του αἰσθανόταν ἀνάπαυση. Ὅταν ὁμως οἱ δαίμονες τὸν ἔκαναν νὰ ὀλιγοψυχῆσει μὲ τὸν λογισμὸ ὅτι τάχα στὸ τέλος σὲ περιμένει ἡ κόλαση, ἔλεγε σ'αὐτοὺς ὅτι κι ἂν μὲ ρίξουν στὴν κόλαση, ἐσεῖς θὰ εἶστε πιὸ κάτω ἀπὸ μένα.

(Γεροντικόν, ΙΕ, 71)

Ὁ ἴδιος ἔλεγε «Ἐπειδὴ εἶναι μεγάλο τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφρονύνης καὶ τῆς ἀλλαζονείας τὸ βάραθρο, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐγκολπωθεῖτε τὸ πρῶτο καὶ στὸ δεύτερο νὰ μὴν περιπέσετε».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 72)

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ: «Στὰ νεανικά μου χρόνια ἀσκήτευα μαζί μὲ τὸν ἀββᾶ Κρόνιο, καὶ ποτὲ δὲν μοῦ εἶπε νὰ κάνω κάποια δουλειὰ ἂν καὶ ἦταν γέρος καὶ ἔτρεμε. Ἀντίθετα σηκωνόταν μόνος του καὶ πρόσφερε τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ σὲ μένα ἀλλὰ καὶ σὲ ὄλους. Ἀσκήτευσα καὶ μὲ τὸν ἀββᾶ Θεόδωρο τῆς Φέρμης. Οὔτε κι αὐτὸς μοῦ ἔλεγε νὰ κάνω κάτι, τὴν τράπεζα μόνος του τὴν ἐτοίμαζε καὶ ἔλεγε: "Ἀδελφέ, ἂν θέλεις ἔλα νὰ φᾶς". Κι ἐγὼ τοῦ ἔλεγα: «Ἀββᾶ, ἦρθα κοντὰ σου γιὰ νὰ ὠφεληθῶ καὶ γιατί δὲν μοῦ λὲς νὰ κάνω κάτι;". Ὁ Γέροντας πάντοτε ἔμενε σιωπηλός. Πῆγα λοιπὸν καὶ τὸ ἀνέφερα στοὺς Γέροντες. Κι ἐκεῖνοι ἦρθαν καὶ τοῦ εἶπαν: "Ἀββᾶ, ὁ ἀδελφὸς ἦρθε στὴν ἀγιοσύνη σου γιὰ νὰ ὠφεληθεῖ, καὶ γιατί δὲν τοῦ λὲς νὰ κάνει κάτι;". Καὶ ὁ Γέροντας εἶπε: "Μὴν εἶμαι τάχα κοινοβιάρχης γιὰ νὰ τὸν διατάξω; Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ τοῦ πῶ τίποτε, ἀλλὰ, ἂν θέλει, αὐτὸ ποὺ βλέπει νὰ κάνω ἐγὼ, ἄς τὸ κάνει κι αὐτός. Ἔτσι ἀπὸ τότε προλάμβανα καὶ ἔκανα ὅ,τι ἦταν νὰ κάνει ὁ Γέροντας καὶ ὁ ἴδιος ὅ,τι ἔκανε, τὸ ἔκανε ἀμίλητος. Καὶ μοῦ ἔμαθε αὐτὸ τὸ μάθημα, νὰ κάνω τὰ πάντα σιωπηλός».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 73)

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ: «Ποτὲ δὲν ἔφερα μέσα στὸ κελὶ μου λογισμὸ ἐναντίον ἀδελφοῦ, ποὺ μὲ στεναχώρησε. Καὶ ἀπὸ μέρους μου, εἶχα τὴν ἔγνοια νὰ μὴ δώσω ἀφορμὴ σὲ ἀδελφὸ νὰ φέρει στὸ κελὶ του λογισμὸ ἐναντίον μου».

(Γεροντικόν, ΙΕ, 74)

Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἰάκωβος ὅτι, ὅταν ἐπαινεῖται κανεῖς, πρέπει νὰ σκέφτεται τὶς ἁμαρτίες του καὶ νὰ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἀξίζει γι' αὐτὰ πὺ λέγονται.

(Γεροντικόν, ΙΕ, 75)

Ρώτησε ἀδελφὸς τὸν ἀββᾶ Κρόνιο: «Μὲ ποιὸν τρόπο φθάνει ὁ ἄνθρωπος στὴν ταπεινοφροσύνη;».

«Μὲ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ» ἀπαντᾷ ὁ Γέροντας.

«Καὶ τὶ κάνοντας -ρωτάει πάλι ὁ ἀδελφός- φθάνει στὸν φόβο τοῦ Θεοῦ;».

«Ὅπως τὰ βλέπω ἐγὼ -λέει ὁ Γέροντας- μὲ τὸ νὰ περιμαζεύει τὸν ἑαυτὸ του ἀπὸ κάθε τὶ καὶ νὰ τὸν δίνει σὲ κόπο σωματικὸ μὲ ὅση δύναμη ἔχει, καὶ νὰ θυμᾶται τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ καὶ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ.

(Γεροντικόν, ΙΕ, 76)

Συναξάρι

Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος

Ὁ Ὅσιος Βενέδικτος γεννήθηκε στὴ Νουρσία τῆς Ἰταλίας τὸ 480 μ.Χ.. Οἱ γονεῖς του Εὐτρόπιος καὶ Ἀβουνδαντία ἦταν πλούσιοι εὐγενεῖς καὶ φρόντισαν νὰ τοῦ παρέχουν τὴν καλύτερη δυνατὴ μόρφωση. Γρήγορα, ὅμως, ὁ Βενέδικτος ἀντιλήφθηκε ὅτι οἱ γνώσεις πὺ θὰ ἀποκτοῦσε μὲ τὶς σπουδές του δὲν θὰ τὸν ὠφελοῦσαν. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισε νὰ μονάσει.

Ἀφοῦ ἔλαβε τὸ μοναχικὸ σχῆμα, ἀσκήτεψε βορειοανατολικά τῆς Ῥώμης, στὸ Ἄφιλε, καὶ στὴ συνέχεια σ' ἓνα σπήλαιον στὸ Σουμπιάκο. Μὲ τὴν ἀγία καὶ ἀσκητικὴ ζωὴ του ἀπέκτησε μεγάλη φήμη καὶ ὅταν ὁ ἡγούμενος τῆς γειτονικῆς μονῆς

κοιμήθηκε, κλήθηκε να τον αντικαταστήσει. Ἡ αὐστηρὴ ὁμως ἄσκηση ποὺ ἐπέβαλε ὡς νέος ἡγούμενος προκάλεσε τὴν ἀντίδρασή των μοναχῶν, οἱ ὅποιοι ἀποφάσισαν νὰ τὸν δηλητηριάσουν.

Ἀφοῦ ὁ Ὅσιος σώθηκε μὲ θαυματουργικὸ τρόπο (εἶδε μὲ τὰ πνευματικά του μάτια ὅτι τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασί ποὺ τοῦ προσέφεραν ἦταν δηλητηριασμένο, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ πάνω στὸ ποτήρι καὶ αὐτὸ ἀμέσως ἔγινε θρύψαλα), ἐπέστρεψε στὸ σπήλαιό του στὸ Σουμπιάκο. Γύρω του συγκεντρώθηκαν πολλοὶ μαθητές, ἐκ τῶν ὁποίων κάποιοι ἦταν νέοι εὐγενῶν οἰκογενειῶν, καὶ ἴδρυσε δώδεκα κοινόβια μὲ δώδεκα μοναχοὺς στὸ καθένα, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων ἦταν ὁ ἡγούμενος.

Λόγω, ὁμως, κάποιων ραδιουργιῶν ἐνὸς κληρικοῦ μὲ τὸ ὄνομα Φλωρέντιος, ἐγκατέλειψε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ σπήλαιό του καὶ πῆγε στὸ ὄρος Κασσίνο τῆς Καμπανίας, ὅπου ἴδρυσε τὴ γνωστὴ μονὴ τοῦ ὄρους Κασσίνο ἀλλὰ καὶ δύο ναῖσκους, ἕναν ἀφιερωμένο στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο καὶ ἕναν στὸν Ἅγιο Μαρτίνο. Στὴν μονὴ τοῦ ὄρους Κασσίνο ἔγραψε καὶ τὸν περίφημο Κανόνα του.

Ὁ Ὅσιος συμβούλευε τοὺς μαθητὲς τοῦ πάντα νὰ ἐλπίζουν στὸν Θεὸ καί, ἐὰν βλέπουν κάτι καλὸ, νὰ μὴν τὸ ἀποδίδουν στὸν ἑαυτὸ τους ἀλλὰ στὸν Κύριο, νὰ φοβοῦνται τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν μὲ ὅλη τους τὴν καρδιὰ τὴν αἰώνια ζωή. Ἐπίσης, ὁ Ὅσιος ἔλεγε ὅτι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου στὴ γῆ εἶναι κλίμακα ποὺ ἀνυψώνεται ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, ἐφόσον βέβαια ἡ καρδιὰ εἶναι ταπεινή.

Πρῶτο σκαλὶ τῆς ταπεινοφροσύνης εἶναι νὰ θυμόμαστε συνεχῶς τὸν Θεό. Δεύτερο, τὸ νὰ μὴν ἱκανοποιοῦμε τίς ἐπιθυμίες μας καὶ νὰ πράττουμε τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου. Τρίτο, ἡ πλήρης ὑπακοή. Τέταρτο, ἡ ὑπομονή. Πέμπτο, ἡ ἐξαγόρευση τῶν λογισμῶν. Ἑκτο, ἡ αὐτομεμψία καὶ ἔβδομο, ἡ αἴσθησις τῆς ἀναξιότητάς μας.

Ὁ Θεὸς εὐλόγησε τὸν Ὅσιο μὲ πνευματικὰ χαρίσματα, κυρίως τὸ θεραπευτικὸ, τὸ διορατικὸ, τὴ δυνατότητα νὰ ἐκβάλλει δαιμόνια, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ νὰ ζωντανεύει νεκρούς.

Ὁ Ὅσιος προέβλεψε τὸν θάνατό του καὶ ἕξι ἡμέρες πρὶν τὴν κοίμησή του ἔδωσε ὁδηγία νὰ ἀνοιχτεῖ ὁ τάφος του, κάλεσε τοὺς μοναχοὺς του καὶ ἀφοῦ τοὺς συμβούλεψε, παρέδωσε εἰρηνικὰ τὴν ψυχὴ του στὸν Κύριό μας. Ἐκείνη τὴ στιγμή δύο μοναχοί, ἓνας στὸ κελί του προσευχόμενος καὶ ἓνας ἐνῶ ταξίδευε, εἶδαν ταυτόχρονα τὴν ἴδια ὄπτασία. Εἶδαν ἓνα φωτισμένο ἀπὸ λαμπαδηφόρους ἄνδρες μονοπάτι, ποὺ ἐκτεινόταν ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό, στρωμένο μὲ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ στὴν κορυφὴ του βρισκόταν ἓνας ἄνδρας ἀπερίγραπτης ὁμορφιάς, ὁ ὁποῖος ἀκτινοβολοῦσε καὶ τοὺς πληροφόρησε πὼς τὸ μονοπάτι εἶχε προετοιμαστεῖ γιὰ τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Θεοῦ, Βενέδικτο.

Κοιμήθηκε τὸ ἔτος 543 μ.Χ. σὲ ἡλικία 62 ἐτῶν.

Ἀπολυτίκιον

ᾠχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν φερώνυμον κλῆσιν ἀληθεύουσαν ἔδειξας, τοῖς ἀσκητικοῖς σου ἀγῶσι, θεοφόρε Βενέδικτε· υἱὸς γὰρ εὐλογίας τεθελῶς, ἀρχέτυπον ἐγένου καὶ κανὼν, τοῖς ἐκ πόθου μιμουμένοις τὴν σὴν ζωὴν, καὶ ὁμοφώνως κράζουσι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Δρώμενα

Ὁμιλία τοῦ ποιμενάρχου μας τοῦ Παν. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου γιὰ τὴν Κυριακὴ Γ΄ Νηστειῶν.

Δείτε [ΕΔΩ](#)

Κωδικὸς: 250323

Δείτε ὅλη τὴν ἐκδήλωση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας μὲ τὸ παραπάνω θέμα «Ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ πάλιν τὸ φῶς ἕνας αἰῶνας» ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου. Στὸ χρονικὸ διάστημα 1:54:15 ἀνφέρει ὁ Σεβασμιώτατος Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ ἀπλὸ καὶ σαφὴ τρόπο ἀναφερόμενος σὲ ἱστορικὰ ἀνταπόδεικτα γεγονότα.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὁνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

